

Mokr  vlasys

Nikola Malcová (4. A)

Je sobota v  er a já se těším do divadla. Nem   u se dočkat! Oble en  m m nachystan , boty taky. Teď už zbývá um t si vlasy. Moje kr sn , dlouh , vlnit  vlasy, kter  mi ka d  závidí. Lid  r kaj , že jsou tak hust , že by bohat  stačily na dvě hlavy.

Za n m s mytím. Cítím, jak proudy teplé vody narovnávají m  kade e. Teď jsou lokny už t m r rovn  a del  i než kdy d iv. Voda mi v nich vytv r  drobn  cest  ky, jimiž by mohli pochodovat malinkat  pan  ci jako v bludišti. Hlava mi t  kne a prameny vlasů nas kl  vodou mi ji stahují dolů. Musím je trochu vy   mat. To je úleva. Kone n  se m  u narovnat. Nan   m  ampon a hust  p na mi sahá do obličeje. Vt r m si šampon do vlasů. Pomalu mas ruji pokožku hlavy a krouživými pohyby lask m sv  vl sky. P  pohledu do zrcadla se musím sm t: vypadám jako beránek, docela jako on a hust  vlna na m  hlavě tak trochu připomíná afra amerických basketbalist . Ale to nevadí, protože mn  hust  voda co nevidět vlnu zase spláchne. Koukám, jak z vlasů tečou vodopády s pěnou a už skoro nejde rozeznat, kde mi kon i konečky vlasů a je už jen voda.

Kondicion r, nat  ky, f n – to vše už mám za sebou. Vypad m skvostn  a nemůžu se na sebe vynad vat, když se mi při   uzi lokny houpou a zase vracejí do původního tvaru.

Jdeme směrem k divadlu. Kvůli provozu musel táta zaparkovat o velik  kus d l, takže musíme dojít p  sky. To ne, k plo na m . A znova. Za n  stra n  l t a m j pe liv  nato en    es je ten tam! „Proč? Za co?“ k r  m do nebe, jako by mě mohl někdo vyslyšet. Už mi nic nepomůže. Objem se vytrácí, vlasy se rovnají a slepují o pramen , ze kterých mi tečou potůčky, řeky, vodopády. Ve ker  m  práce se ztrácí v mo i slz a deště.

P edstaven  už skoro za n  a já se neodvážuji vejít mezi lidi. Nakonec ale přece jen budu muset vyjít. No, na t  t  bude v hledišti tma.